

Valkoinen jokilaiva lipui hitaasti kapeaa kanavaa pitkin. Linnun visersivät kauniin vihreissä lehtipuissa. Suihkulähteeltä kuului vilvoittelevien lasten iloisia riemun täyttämiä kiljahduksia. Aikuiset kiirehtivät hikipipat otsillaan töihinsä ja ostoksille. Sillan koristepuiden katveessa istui vanhalla puupenkillä yksinäinen mies. Hän katseli rauhassa niin kiireiseksi muuttuneen maailman elämää. Aurinko porotti taivaalla kuumasti, ja mies hiljaa sääli ihmisiä, jotka eivät koskaan osanneet rauhoittua nauttimaan kauniista kesäpäivästä. Tumma hattu varjosti miehen kalpeita hyvin säilyneitä kasvoja. Pienet rypyt koristivat silmäkulmia, jotka yrittivät niin kovasti olla iloisia. Musta parta repsotti hieman sotkuisesti. Musta puku istui hyvin hänen päälleen, eikä ulkoa katsoessa huomannut miehen rikkoutunutta sisintä. Ajatukset risteilivät hänen päässään hallitsemattomasti. Mies yritti ankarasti keskittää mielensä nykyiseen hetkeen. Hänen yrityksensä kumosi kuitenkin kauempana hiekkaisella puistokadulla kävelevä pieni perhe. Alle kouluikäinen tyttö roikkui vanhempiensa käsistä iloisesti nauraen. Kaunis raskaana oleva nainen heilutteli lasta yhdessä miehensä kanssa. Miehen ajatukset palasivat hetkeen päivää aikaisemmin, ennen kuin hänen elämänsä oli kaatunut kokonaan raiteiltaan. Hän oli itse kävellyt suloisen 6-vuotiaan tyttärensä ja viidennellä kuulla raskaana olevan kihlattunsa kanssa lähes identtisellä pikkukadulla kotikaupungissaan Hampurissa. Kaikki oli ollut täydellistä, ainakin melkein. Aurinkoista päivää oli varjostanut Hitlerin suunnitelmat juutalaisten hävittämisestä. Pieni perhe ei kuitenkaan antanut sen häiritä, vaan he antautuivat kuumille auringon säteille. Kaupunki oli ollut sinä päivänä täynnä vilskettä, eikä kukaan aavistanut tulevaa yötä. Levollisin mielin miehen perhe oli sinä yönä mennyt nukkumaan. Heidän tyttärensä oli nukahtanut yllättävän levollisesti sikeään uneen heti iltasadun jälkeen. Ehkä hän oli aavistanut suuren muutoksen. Rauhaa ei kuitenkaan kestänyt kovinkaan kauaa. Noin kolmen aikaan yllä ovelta oli kuulunut raivoisa koputus. He olivat kaikki heränneet säikähtäen sotilaiden rynnistäessä sisään. He kiskoivat miehen mukaansa ja raahasivat hänet väkivaltaisesti ulos pimeään yöhön. Pieni tyttö jäi hädissään puristamaan äitinsä kättä pureskellen samalla yömekkonsa kulmaa. Hän oli näyttänyt aivan enkeliltä. Mies ei osannut pelätä. Hän vain huusi mielessään toivottomia rukouksia Jumalalle: ”Pelasta perheeni, Jumala! Anna heidän selvitä!”. Vasta pitkän matkan jälkeen vankityrmässä hän sortui hillitsemättömään tärisevään itkuun. Mies nousi syvän huokauksen saattamana ylös penkiltä ja lähti kävelemään siltaa pitkin kanavan toiselle puolelle. Kivisillan kaiteet olivat jo kuluneet, ja ne olivat muuttuneet rosoiksi. Hän käveli syvällä ajatuksissaan vailla päämäärää. Sattumalta hän huomasi pienellä sivukujalla lyhyen jonon. Kiinnostuneena hän lähti jonoa kohti. Ehkä hän vihdoinkin saisi muuta ajateltavaa. Suurimmaksi osaksi turistit keskustelivat ystäviensä kanssa iloisesti rupertellen kukin omalla kielellään. Mies asettui jonon perälle ja jäi kuuntelemaan edellä olevan seurueen tyhjäpäiväistä keskustelua. He olivat saksalaisia varmastikin Etelä-Saksasta. Heidän puheistaan huomasi, miten he eivät olleet vielä oppineet matkustelun suurta salaisuutta. Monikaan ei ollut, mies ei tiennyt itsekkään oliko hän. Hänen taakseen tuli pienen hetken kuluttua vanha pariskunta. Rouva hymyili iloisesti ja alkoi puhua miehelle. ”Onpa tänään kaunis päivä, eikö?” hän sanoi huonomman puoleisella englannilla. Mies nyökkäili hymyillen viestittäen samalla, ettei häntä huvittanut tänään puhua. Rouva nyökkäsi ymmärtäväisesti ja siirtyi keskustelemaan miehensä kanssa hollanniksi. Pian mies seisoi vihdoinkin jonon ensimmäisenä. ”Tervetuloa Anne Frankin taloon!” sisäänkäynnillä seisova kaunis vaalea nuori nainen sanoi iloisella englannilla. Mies antoi virkailijalle sisäänpääsymaksin ja siirtyi sisälle taloon. Ei hän saanut kaipaamaansa uutta ajateltavaa, mutta päätti silti paremman tekemisen puutteessa tutustua taloon paremmin. Rakennuksesta huokui kotoisuutta ja lämmintä tunnelmaa, vaikka osa kalusteista oli poistettu lisätilan saamiseksi. Talo oli samanlainen kuin miehen oma ennen sotaa. Se oli vain hieman kapeampi.

Tuttuus toi miehen silmäkulmiin surullisia kyyneleitä hänen vaeltaessa huoneesta toiseen. Hän ei pyyhkinyt niitä pois, vaan antoi niiden vapaasti pudota poskea pitkin maahan. Hän ei voinut estää itseään ajattelemasta, olikohan myös hänen tyttärensä joutunut elämään kuin Anne Frank. Hän todella toivoi ettei. Saapuessa huoneeseen jonka seinät oli peitetty kuvilla vankileireistä, hänen mielensä kovettui vihaksi. Hän katsoi katkerana kuvia, jotka olivat hänelle liiankin tuttuja. Vartijat leirillä olivat selvästi nauttineet tehtävästään, ja ruokaa he olivat saaneet vain sen verran, että jaksoivat tehdä töitä. Hän muisti vieläkin kuin eilisen, miten hän oli kuolemanlahana raatanut Hitlerin hyväksi. Aurinko oli päivästä toiseen porottanut kuumana, ja talvisin tuuli oli puhaltanut jäätävästi. Auringon laskeutuessa mies saapui rautatieasemalle. Hän nousi hiljaiselta asemalaiturilta vanhaan tyhjään junaan. Mies istuutui paikoilleen ja jäi katsomaan ajatuksissaan kaukaisuuteen. Hieman ennen lähtöä hänen eteensä istuutui viehättävä nuori vaalea nainen. Hänen hiuksensa laskeutuivat kevyesti siroille olkapäille ja ruskeat silmät säteilivät iloa. Ilon täyttämässä silmissä näkyi kuitenkin myös ripaus surua ja huolta. ”Hyvää iltaa, neiti”, mies sanoi kohteliaasti. ”Iltaa, herra...”, nainen sanoi selvästi jääden odottamaan miehen esittelyä. Toisen pysyessä vaiti hän jatkoi ujommin: ”Belgiaanko olette matkalla?” ”Sinnepä hyvinkin. Oletan, että myös te suuntaatte sinne.” ”Aivan oikein, herra” nainen sanoi viekkaasti hymyillen. ”Millä asialla olette, saanen kysyä?” herra kysyi salaperäisesti hymyillen. ”Etsin isääni”, nainen sanoi kaipuuta äänessään. Mies hymähti kohteliaasti kehottaen neitiä jatkamaan. ”Hänet vangittiin ollessani pieni, maailmansodan aikaan”, hän sanoi hieman surullisesti. ”Tunsitteko isänne hyvin?” mies kysyi. Hänelle tuli selkeästi oma tilanteensa mieleen. Hän todella toivoi, että nainen löytäisi isänsä. Koskaan ei ollut liian myöhäistä tutustua vanhempiinsa. ”Olimme läheisiä, mutta en muista hänestä juurikaan mitään”, tyttö kertoi avoimesti. ”Aivan, aivan”, mies nyökkätti ymmärtäväisesti. Hiljaisuus laskeutui heidän ylleen ja molemmat jäivät tuijottamaan toisiaan hymyillen. Mies ei kertonut mitään omasta elämästään. Hänestä tuntemattomien ei tarvinnut tietää henkilökohtaisia asioita, eikä hänellä rehellisesti sanottuna ollut tarpeeksi rohkeutta. Konduktööri tuli rennosti vihellellä tarkastamaan heidän lippunsa, jonka jälkeen painostava hiljaisuus palasi. Mies koki velvollisuudekseen aloittaa keskustelun, joten hän kysyi hymyillen: ”No, mitä piditte Amsterdamista?” Muutamien drinkkien jälkeen ravintolavaunussa mies tarjoutui saattamaan naisen tämän makuuvaunuun. He kävelivät hiljaisuudessa junan pimeää käytävää pitkin. Rattaat kolisivat raiteisiin, mutta muuten oli aivan hiljaista ja rauhallista. ”No, kiitos hauska illasta, herra” nainen kiitti hymyillen. ”Kiitos, itsellenne”, mies vastasi ja jatkoi heti perään: ”Onnea isänne etsintään!”. Nainen nyökkäsi kiitokseksi ja siirtyi vaunuunsa. He toivottivat toisillensa vielä hyvät yöt, ennen kuin nainen sulki oven ja mies jäi yksin. Hän lähti kävelemään ajatuksissaan takaisin omaan vaunuunsa. Hänellä oli ollut todella mukava ilta tuon viehättävän tuntemattoman naisen kanssa. Mies vaihtoi vaatteensa ja meni sitten makuulle kovaan sänkyyn yön pikkutunneilla. Hänellä kesti saada unen päästä kolisevassa vaunussa, mutta nukkui sitten rauhallista unta aamunkoittoon saakka. Junan pysähtyessä jarrut kirskuen Brysselin päärautatieasemalle ja siirtyi vilkkaalle asemalaiturille. Ehkä hänkin joku päivä löytäisi perheensä tai uuden elämänsä rakkauden, mies ajatteli pujotellessaan ihmisten läpi tiensä ulos asemalta. Hän oli tietämättään käynyt lähempänä toivettaan kuin koskaan ennen.